

Sygnatura akt VIII Ga 134/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska (spr.)

Sędziowie: SO Natalia Pawłowska-Grzelczak

SR del. Anna Górnik

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w N.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 3 listopada 2015 roku, sygnatura akt V GC 1026/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł (jednego tysiąca dwustu złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. A. G. SSO A. B. SSO N. G.

Sygn. akt VIII Ga 134/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim, Wydział V Gospodarczy w sprawie o sygn. akt V GC 1026/14 oddalił powództwo wniesione przez powoda P. M. przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w N., orzekając o zwrocie kosztów procesu od powoda na rzecz pozwanej w kwocie 2.417,00 zł. Wyrok zapadł w sprawie w której powód P. M. wniósł o zasądzenie na podstawie § 8 umowy stron z dnia 30 września 2010 r. od pozwanej (...) Sp. z o.o. w N. kwoty 12.548,00 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwaną z przedmiotu najmu - (...) nr rej (...) a także nieopłacenia polisy ubezpieczeniowej auta.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, iż na podstawie umowy leasingu był leasingobiorcą (...) nr rej (...), który wynajął następnie pozwanej spółce. W dniu 20 marca 2012 roku doszło do kolizji z udziałem (...) i samochód ten został uszkodzony. Pozwana 25 kwietnia 2012 roku wypowiedziała umowę najmu z okresem wypowiedzenia jednego miesiąca tj. ze skutkiem na 31 maja 2012 roku, w tym też terminie miał zostać zwrócony wynajmowany samochód.

Powód wskazał, że pozwana nie uczyniła zadość temu obowiązkowi – gdyż auto nie zostało dostarczone w terminie wyznaczonym przez powoda i na inny niż wskazany przez niego adres. Zdaniem powoda auto zostało ostatecznie oddane przez pozwaną do serwisu samochodowego w lipcu 2012 roku w nadmiernie pogorszonym stanie. Takie zachowanie pozwanej doprowadziło- w ocenie powoda - do powstania w jego majątku szkody. Nie mógł on bowiem korzystać z niniejszego pojazdu przez przeszło 4 miesiące (od czerwca 2012 r. do 30.09.2012 roku) jak również należało je poddać szeregom napraw, których koszt wyniósł co najmniej 10.107,37 zł. Również celem ustalenia przyczyny awarii silnika powód wskazał, że poniósł koszty sporządzenia ekspertyzy technicznej w kwocie 615 zł.

W dniu 9 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielopolskim V Wydział Gospodarczy wydał w sprawie wyrok zaoczny zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 12.548,00 zł. Sąd zasądził również od pozwanej na rzecz powoda kwotę 628,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto Sąd nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego z dnia 23 lipca 2015 roku pozwana wniosła o uchylenie wyroku zaocznego z dnia 9 czerwca 2015 roku i oddalenie powództwa w całości jak również o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Podkreśliła ponadto, iż prawomocnym wyrokiem z dnia 11 września 2014 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: V GC 939/14 Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim oddalił powództwo P. M. o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty 11.792,36 zł. Pozwana wskazała, iż aktualne roszczenie powoda tak jak w poprzedniej sprawie oparte jest na tym samym stosunku prawnym tj. na umowie najmu, a żądana kwota jest niemal tożsama z kwotą z poprzedniego pozwu. Pozwana zwróciła również uwagę na fakt, iż mimo że tym razem powództwo zawiera żądanie zasądzenia roszczeń z tytułu rzekomego bezumownego korzystania z rzeczy to uzasadnienie zawiera szereg argumentów odnoszących się do kwestii rzekomej szkody (pogorszenia przedmiotu najmu), co było przedmiotem poprzedniego powództwa i bez wątpienia zostało prawomocnie rozstrzygnięte. Pozwana zaprzeczyła także, aby korzystała z przedmiotu najmu w okresie po rozwiązaniu umowy stron, która uległa rozwiązaniu na skutek wypowiedzenia pozwanej ze skutkiem na koniec maja 2012 roku. Podniosła także, że samochód został zwrócony powodowi w kwietniu 2012 roku, co powód przyznał składając zeznania w sprawie V GC 939/14 i od tego momentu powód podejmował wszelkie decyzje odnośnie diagnostyki i naprawy auta a także wniósł o wszczęcie postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela. Mógł zatem dysponować swobodnie pojazdem.

Rozstrzygnięcie Sądu I instancji zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 30 września 2010 roku P. M. zawarł z pozwaną spółką umowę najmu pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Samochód stanowił własność (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., z którą to powód P. M. posiadał zawartą umowę leasingu.

W dniu 20 marca 2012 roku doszło do kolizji z udziałem samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w wyniku której doszło do uszkodzenia w/w pojazdu. W dniu 25 kwietnia 2012 roku pozwana wypowiedziała umowę najmu z okresem wypowiedzenia jednego miesiąca tj. 31 maja 2012 roku. W wypowiedzeniu umowy najmu wskazano, że pojazd zostanie przekazany wynajmującemu w dniu 31 maja 2012 roku. Po otrzymaniu wypowiedzenia w dniu 8 maja 2012 roku przez pozwaną spółkę, P. M. uznał je za bezzasadne.

Powód wzywał pozwaną do wydania samochodu R. (...) w stanie niepogorszonym. Termin wydania pojazdu określono na dzień 26 czerwca 2012 roku w salonie (...) Sp. z o.o. Al. 11 listopada 5, w G. W.. Powód poinformował jednocześnie pozwaną, iż w przypadku niedostosowania się do powyższego wezwania zostanie naliczone wynagrodzenie za bezumowne korzystanie.

Wedle ustaleń Sądu I instancji samochód został dostarczony przez pozwaną spółkę do serwisu (...) na ul. (...) w G. W., w kwietniu 2012 roku, gdzie auto było naprawiane w zakresie mechanicznym i blacharsko- lakierniczym. Podczas kontroli jakości pojazdu stwierdzono nadto, że pojazd nie posiada sprawnych hamulców, tylne zaciski hamulcowe,

klocki i tarcze winny być wymienione, uszkodzeniu uległy także koła zębate, w takim stopniu, że dalsza eksploatacja samochodu realnie zagrażała uszkodzeniem silnika.

W dniu 12 sierpnia 2013 roku J. S. sporządził opinię techniczną stwierdzając zatarcie wału korbowego, równomierne panewki na wszystkich wykorbeniach oprócz III cylindra, gdzie zatarcie było najmocniejsze. Stwierdził też, iż powyższe uszkodzenia nie miały związku z wypadkiem, w którym uczestniczył pojazd. Za sporządzoną opinię wystawił powodowi fakturę VAT na kwotę 615,00 zł.

Powód wzywał pozwaną spółkę w przedmiotowej sprawie do dobrowolnej zapłaty kwoty 12.548,00 zł tytułem wynagrodzenia z powodu wydania auta w stanie pogorszonym i nieopłaconej polisy ubezpieczeniowej auta, jednak do dnia skierowania pozwu należność nie została uregulowana.

W oparciu o przeprowadzone dowody Sąd I instancji uznał powództwo za nieuzasadnione, wskazał, że powód wprawdzie nie mógł wnosić drugi raz o to samo roszczenie, ale mógł jednak na bazie tego stanu faktycznego wnosić o zasądzenie określonej kwoty wywodząc roszczenie z innej podstawy prawnej. Powód w pozwie w niniejszej sprawie wskazał w petitum pozwu, iż dochodzi kwoty „tytułem bezumownego korzystania z przedmiotu najmu – samochodu ciężarowego”.

Sąd I instancji wskazał, że w sprawie osądzonej V GC 939/13 Sądu Rejonowego w Gorzowie W., wyrokiem wydanym w której Sąd jest związany - ustalony stan faktyczny jest identyczny wobec przywołanego w niniejszej sprawie. W tamtej sprawie powód w uzasadnieniu wskazał, „iż na podstawie umowy leasingu był leasingobiorcą (...) o numerze rejestracyjnym (...), który wynajął pozwanej spółce. Samochód podczas trwania umowy został uszkodzony w kolizji drogowej. Podniósł, iż po przesłaniu przez pozwaną wypowiedzenia umowy, zażądał zwrotu kosztów naprawy paska rozrządu oraz kosztów naprawy innych uszkodzeń, ale pozwana nie reagowała na wezwania do zapłaty i nie wydała samochodu zgodnie z umową. Wskazał, iż w efekcie zmuszony został do odbioru samochodu i dokonania napraw, przy czym ubezpieczyciel zakwestionował uszkodzenia układu rozrządu jako nie mające związku z kolizją, a będące wynikiem eksploatacji – przez pozwaną spółkę. Tym samym szkoda została zlikwidowana, jednak nie pokryła wszystkich kosztów naprawy,„. Sąd I instancji podkreślił, że w sprawie V GC 939/15 powód P. M. wystąpił w z roszczeniem o naprawienie szkody z powodu uszkodzenia lub pogorszenia rzeczy będącej przedmiotem zawartej pomiędzy stronami umowy najmu z dnia 30 września 2010r. – samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W sprawie powyższej powództwo powoda zostało oddalone prawomocnie z uwagi na uznanie za skuteczny podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia w oparciu o art. 677 k.c. W myśl art. 677 K.c. roszczenia wynajmującego przeciwko najemcy o naprawienie szkody z powodu uszkodzenia lub pogorszenia rzeczy, jak również roszczenia najemcy przeciwko wynajmującemu o zwrot nakładów na rzecz albo o zwrot nadpłaconego czynszu przedawniają się z upływem roku.

Sąd I instancji stwierdził, iż w sprawie V GC 939/15 powód P. M. sam przyznał, iż odebrał samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z serwisu, do którego po zaistniałej kolizji został przywieziony w kwietniu 2012r. - 15 sierpnia 2012r. Podkreślił, że przed tą datą, a po przywiezieniu pojazdu do serwisu, powód podejmował wszelkie decyzje odnośnie diagnostyki i naprawy samochodu, a także wniósł o wszczęcie postępowania w zakresie likwidacji szkody przez ubezpieczyciela. Mógł zatem dysponować posiadany pojazdem. Powód z pozwem w tamtej sprawie wystąpił w dniu 24 września 2013r., a zatem bez wątplenia po upływie rocznego terminu.

Sąd Rejonowy, orzekając w rozpoznawanej sprawie wskazał, iż podziela stanowisko Sądu I instancji w sprawie V GC 939/15 co do terminu zwrotu przez pozwanego powodowi przedmiotu najmu. Oceniając żądanie pozwu w rozpoznawanej sprawie wskazał, że w zakresie niniejszego pozwu co do roszczenia z tytułu bezumownego korzystania – nie może być o nim mowy, albowiem samochód – jak wskazano powyżej - został wydany powodowi w okresie wypowiedzenia umowy. Nie mogło zatem dojść do bezumownego korzystania na które powołuje się strona powodowa w żądaniu pozwu. Sąd I instancji podniósł, że ocenił żądanie pozwu także na podstawie art. 224 k.c. i następnie. Jednak sama zasada bezumownego korzystania nie została przez powoda dowiedziona i tym samym przesądzona. Wskazał, że przepis art. 229 k.c. przewiduje roczny termin przedawnienia roszczeń od chwili wydania rzeczy. Pozew

w niniejszej sprawie został wniesiony zaś w dniu 28 listopada 2014 r., więc ze znacznym przekroczeniem terminu rocznego. Podniósł, że strona powodowa powoływała się także jako podstawę roszczenia na odpowiedzialność z tytułu czynów niedozwolonych, jednak w tym zakresie nie dowiodła żadnych przesłanek odpowiedzialności, w szczególności winy pozwanej. Tym bardziej, iż powołując się na czyny niedozwolone jako podstawę wskazywano podstawę umowną (vide pismo 18.08.2015 r. k. 103 – 105).

W ocenie Sądu I instancji strona powodowa starała się ukryć i niejako „przemycić” do procesu rozpoznanie jeszcze raz tej samej sprawy prawomocnie osądzonej. Nie należy zapominać, iż podstawa umownej odpowiedzialności na którą powołuje się powód została już rozpoznana. W prawomocnie rozstrzygniętej sprawie toczącej się między stronami pod sygnaturą akt: V GC 939/13, powód wystąpił w stosunku do pozwanej z roszczeniem o naprawienie szkody z powodu uszkodzenia lub pogorszenia rzeczy będącej przedmiotem zawartej między stronami umowy najmu z dnia 30 września 2010 roku - (...) nr rej (...). W sprawie V GC 939/13 dochodzona należność wynikała z faktur VAT uwzględniających poczynione naprawy oraz koszt opinii technicznej natomiast w niniejszej sprawie kwota roszczenia wywodzona była z § 8 łączącej strony umowy z dnia 30 września 2010 roku, zgodnie z którym niewydanie przez najemcę przedmiotu najmu w terminie wskazanym przez wynajmującego upoważnia go do naliczenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotu najmu w wysokości odpowiadającej wysokości czynszu najmu określonego w § 5 umowy. Sąd Rejonowy podniósł, że powód ponownie powołuje się na niewydanie pojazdu w terminie, jednak nie udowodniono tej kwestii, a nadto już oba Sądy rozpoznające sprawę V GC 939/13 wskazały, że odstawienie pojazdu do serwisu i postawienie go do dyspozycji powoda stanowiło wydanie pojazdu powodowi. Sąd podkreślił, że powód w niniejszej sprawie przyznał, że miał dostęp do samochodu, że kontaktował się z ubezpieczycielem i że decydował o zakresie naprawy. Nie może być zatem mowy o dowiedzeniu podstawy którejkolwiek z dochodzonych roszczeń.

Sąd I instancji podniósł, że o należnościach z tytułu bezumownego korzystania z rzeczy może być mowa jedynie wówczas, gdyby pozwana była w posiadaniu przedmiotowego pojazdu w okresie po rozwiązaniu umowy najmu. Posiadanie to ustala jednak na skutek zwrotu przedmiotu najmu, który nastąpił zgodnie z ustalonym przez strony terminem. Powyższa okoliczność jest w ocenie Sądu bezsprzeczna, a powodowi w żaden sposób nie udało się jej podważyć. Powód w pozwie dochodzone świadczenie nazywa „wynagrodzeniem za bezumowne korzystanie z przedmiotu najmu” jednak w rzeczywistości zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, iż celem wszczęcia postępowania sądowego było uzyskanie należności za pojazd, które z uwagi na uszkodzenia eksploatacyjne nie zostały przez ubezpieczyciela uwzględnione przy wypłacie odszkodowania. Na marginesie Sąd I instancji podniósł, że słusznie wskazał pełnomocnik pozwanej spółki, iż nawet gdyby przyjąć twierdzenia powoda, że do wydania rzeczy doszło w lipcu 2012 roku lub nawet we wrześniu 2012 roku roszczenia powoda o wynagrodzenie za ewentualne bezumowne korzystanie z rzeczy uległoby przedawnieniu najpóźniej we wrześniu 2013 roku tj. ponad rok przed wniesieniem powództwa.

Powyższy wyrok zaskarżyła apelacją strona powodowa, zarzucając naruszenie:

1. przepisu postępowania art 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wyprowadzenia z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie logicznych wniosków, a mianowicie

- wadliwe przyjęcie, że zwrot przedmiotu najmu nastąpił zgodnie z ustalonym przez strony terminem, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pojazd został zwrócony po wygaśnięciu umowy najmu i nastąpił najwcześniej w dniu 15 sierpnia 2012 roku, albowiem od tego momentu powód mógł teoretycznie dysponować przedmiotem najmu, a dopiero od dnia 30 września 2012 roku powód miał możliwość dysponowania nim zgodnie z jego przeznaczeniem, powyższe naruszenie przepisów postępowania miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem doprowadziło do przyjęcia przez Sąd I instancji braku szkody z tytułu bezumownego korzystania z rzeczy przez pozwanego, czego skutkiem był również brak zastosowania przez Sąd art. 471 k.c.,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego :

a) art. 677 k.c. przez uwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczeń powoda odnośnie roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie, podczas gdy dochodzone roszczenie (tj. wynagrodzenie z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotu najmu) nie zostało wymienione w tym artykule,

b) art. 471 k.c w zw. z art. 662 § 1 k.c poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy okoliczności sprawy jednoznacznie wynika, że pozwana spółka dopuściła się nienależytego wykonania umowy z najmu z dnia 30.09.2010 albowiem nie utrzymywała przedmiotu najmu w stanie przydatnym do umówionego użytku a w szczególności nie dopełniła obowiązku wynikającego z § 8 tej umowy tj. nie wydała przedmiotu najmu w terminie wskazanym przez powoda i to w stanie nienadającym się do dalszego użytku, co upoważniało powoda do naliczenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z auta w wysokości odpowiadającej co najmniej wysokości czynszu najmu za każdy miesiąc bezumownego korzystania przez pozwaną spółkę z przedmiotu najmu.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez uwzględnienie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie, jako iż są one prawidłowe i znajdują pełne odzwierciedlenie w materiale dowodowym zebranym w sprawie. Sąd drugiej instancji akceptuje także rozważania prawne zaprezentowane w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które stały się przyczyną oddalenia powództwa.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, wbrew zarzutom apelacji, Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się w niniejszej sprawie przy ocenie dowodów naruszenia zasad wynikających z przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Materiał dowodowy został zanalizowany wszechstronnie i z ustalonych faktów Sąd ten wysnuł prawidłowe wnioski. Sąd Rejonowy zebrał i rozważył wszystkie dowody oraz ocenił je w sposób nie naruszający swobodnej oceny dowodów, uwzględniając w ramach tejże oceny zasady logiki i wskazania doświadczenia życiowego. Wobec tego nie sposób jest podważać adekwatności dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń do treści przeprowadzonych dowodów. Odnosząc się w tym miejscu do zarzutu powoda dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu przez Sąd I instancji, że do zwrotu przedmiotu najmu przez pozwaną doszło w kwietniu 2012 roku, w okresie wypowiedzenia umowy najmu, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że do dnia 30 września 2012 roku powód nie mógł korzystać z przedmiotu najmu - w ocenie Sądu Okręgowego zarzut ten nie jest uzasadniony. Ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie – wbrew stanowisku apelującego- znajdowały bowiem oparcie w przeprowadzonych w sprawie dowodach, w tym w zeznaniach powoda w charakterze strony.

Podkreślić należy, iż powód domagał się pozwem kwoty 12.548 zł, obejmującej kwotę 11.000 zł - jak wskazano - na podstawie § 8 umowy stron tytułem bezumownego korzystania przez pozwaną spółkę z przedmiotu najmu - przez okres 4 miesięcy od 1.06. 2012 do 30.09.2012, stanowiącej iloczyn 4 miesięcy i stawki czynszu najmu – 2750 zł oraz zapłaty dwóch rat składki ubezpieczeniowej (1548 zł). Takie żądanie pozwu było przedmiotem rozpoznania przez Sąd I instancji. Zgodnie z § 8 umowy stron - po zakończeniu umowy najmu Najemca zobowiązany był wydać Wynajmującemu przedmiot najmu w stanie niepogorszonym. Niewydanie przez Najemcę przedmiotu najmu w terminie wskazanym przez Wynajmującego upoważnia go do naliczenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotu najmu w wysokości odpowiadającej wysokości czynszu. Podstawą takiego żądania stanowiły twierdzenia faktyczne powoda, iż do zwrotu pojazdu doszło najwcześniej w dniu 15 sierpnia 2012 i to w stanie pogorszonym, a dopiero do 30 września 2012 roku powód mógł korzystać z pojazdu co oznacza że spółka uchybiła obowiązkowi zwrotu pojazdu w stanie należyтым.

Podkreślić należy, iż wskazana przez skarżącego podstawa żądania § 8 umowy uprawniała powoda do żądania wynagrodzenia za „bezumowne korzystanie” w sytuacji braku zwrotu przedmiotu najmu po zakończeniu najmu. W przedmiotowej sprawie ze zgromadzonego w sprawie materiału procesowego wynika, jak prawidłowo ustalił to Sąd I instancji, iż pozwany zwrócił przedmiot najmu po dokonaniu wypowiedzenia umowy najmu pismem z dnia 25 kwietnia 2012 roku – w kwietniu 2012 roku. Analiza dowodów znajdujących się w aktach sprawy, przeczy przeciwnym twierdzeniom powoda, tym bardziej, że pozostają one w oczywistej sprzeczności z zeznaniami samego powoda, który wprost przyznał, że samochód w serwisie (...) znalazł się pod koniec kwietnia 2012 roku. Powód zeznał także, iż nie wskazywał pozwanej spółce, gdzie auto ma być dokładnie zwrócone, jednak w umowie znalazł się zapis, że ma to mieć miejsce w G. oraz że miało być zwrócone w stanie niepogorszonym. Opowiadając na pytania pełnomocnika pozwanej powód potwierdził, iż dokumenty dotyczące auta zostały mu zwrócone w marcu, kwietniu 2012 roku, w tym czasie zwrócone zostały mu także kluczyki (k.117). Powyższe zeznania powoda prowadzą do wniosku, iż od kwietnia 2012 roku mógł on samodzielnie władać pojazdem i podejmować wszelkie niezbędne w tym zakresie decyzje.

Sąd I instancji wskazał, że również w sprawie, która toczyła się między stronami pod sygnaturą akt: V GC 939/13, w której powód wystąpił w stosunku do pozwanej z roszczeniem o naprawienie szkody z powodu uszkodzenia lub pogorszenia rzeczy również Sąd ustalił, że do zwrotu przedmiotu najmu na rzecz powoda doszło w kwietniu 2012 rok oraz że po przywiezieniu pojazdu do serwisu przez pozwanego, powód podejmował wszelkie decyzje odnośnie diagnostyki i naprawy samochodu, a także wniósł o wszczęcie postępowania w zakresie likwidacji szkody przez ubezpieczyciela. Mógł zatem swobodnie dysponować posiadanym pojazdem.

Tak więc brak było podstaw do przyjęcia, iż we wskazanym w pozwie okresie (czerwiec 2012 – wrzesień 2012) pozwany korzystał z powyższego pojazdu. Powyższe stanowiło podstawę oddalenia powództwa powoda. W ocenie Sądu Okręgowego w okolicznościach sprawy nie sposób uznać, że nie doszło do skutecznego zwrotu przez pozwanego pojazdu z uwagi na odstawienie tego pojazdu przez pozwanego w kwietniu 2012 r. do serwisu. Jak zostało to bowiem ustalone w sprawie - powód od tego momentu mógł swobodnie dysponować pojazdem i decydować odnośnie pojazdu i takie czynności podejmował.

W ocenie Sądu Okręgowego - argumentacja powoda, że do wydania pojazdu nie doszło w tej dacie jest nietrafna. W rozumieniu art. 677 k.c. jako zwrot rzeczy należy rozumieć datę rzeczywistego zwrotu a nie datę umówionego. Sam fakt, że pojazd nie nadawał się do użytkowania nie przesądza, że do wydania rzeczy nie doszło. Sąd Rejonowy trafnie wskazał, że pojazd ten został przekazany do serwisu w kwietniu 2012 roku, powód otrzymał dokumenty auta oraz kluczyki i podejmował decyzje odnośnie diagnostyki tego pojazdu oraz decyzje o jego naprawie. Powód nie kwestionował także wówczas, że doszło do skutecznego zwrotu pojazdu, wniósł natomiast pozew o naprawienie szkody z tytułu z powodu uszkodzenia przedmiotu najmu, pogorszenia rzeczy, które to powództwo zostało prawomocnie oddalone z uwagi na przedawnienie powyższego roszczenia w świetle art. 677 k.c.

Zarzut błędnej oceny materiału dowodowego art. 233 § 1 k.p.c. należy uznać zatem za nieuprawniony. Ustalenia Sądu I instancji, że do zwrotu pojazdu doszło w kwietniu 2012 roku znajdują bowiem pełne oparcie w przeprowadzonych w sprawie dowodach.

Zarzut naruszenia art. 471 k.c. w zw. z art. 662 § 1 k.c. poprzez nienależyte wykonanie umowy, które upatrywał skarżący w nieutrzymywaniu przez pozwanego przedmiotu najmu w stanie przydatnym do umówionego użytku jest całkowicie chybiony – przepis art. 662 § 1 k.c. kierowany jest bowiem do wynajmującego, którego obowiązkiem jest utrzymywanie rzeczy w stanie zdatnym do umówionego użytku przez czas trwania najmu.

Sąd Okręgowy odnosząc się do argumentacji skarżącego zauważa, iż okoliczność, że pojazd nie nadawał się po jego zwrocie do użytkowania nie stanowi podstawy do uznania, że do wydania rzeczy nie doszło. Powodowi przysługiwały bowiem w takiej sytuacji roszczenia odszkodowawcze o naprawienie szkody z tytułu uszkodzenia i pogorszenia rzeczy. W ocenie Sądu Odwoławczego brzmienie § 8 umowy nie daje także podstaw do uznania, że powód był uprawniony do naliczania wskazanych kwot w takiej sytuacji, wobec zwrotu pojazdu w stanie pogorszonym, powyższe nie wynika z brzmienia tego postanowienia. Tylko brak zwrotu przedmiotu najmu w terminie stanowił bowiem w

tym postanowieniu umownym podstawę naliczenia wskazanych kwot, sytuacja powyższa nie miała jednak miejsca w rozpoznawanej sprawie.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacji należy zgodzić się z apelującym, iż brak zwrotu przedmiotu najmu po zakończeniu umowy najmu może stanowić co do zasady nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471 k.c.). Jednak z okoliczności badanej sprawy wynika, że zwrot samochodu nastąpił przed zakończeniem najmu, w okresie wypowiedzenia – w kwietniu 2012 roku, nie doszło zatem w tej sytuacji do nienależytego wykonania zobowiązania.

Reasumując, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowy zarzuty naruszenia prawa materialnego i praw procesowego, nie zasługiwały na uwzględnienie, a tym samym, apelacja jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Powód przegrał sprawę w postępowaniu apelacyjnym, zgodnie zatem z art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 k.p.c. zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu celowych kosztów procesu. Na koszty strony pozwanej składało się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 1200 zł określone w wysokości 50% stawki minimalnej właściwej dla wartości przedmiotu zaskarżenia - § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.).

SR (del.). A. G. SSO A. B. SSO N. G.